

Vikan egy kis folyóparti dombon feküdt a nyári napsütésben. A nap félig oldalról, félig hátulról sütött, gyenge szellő fúdogált, minden adott volt ahhoz, hogy ~~az ember~~ kellemesen érezze magát. Ő azonban nem tudott az élet szépségeivel törődni, mert a közelgő csatára koncentrált. Éberen fürkészte a folyópartot, tudta, hogy az ellenségnek hamarosan fel kell bukkannia. Három felderítőt küldött előre azzal az utasítással, hogy ~~ha ellenséges csapatot látnak~~, mérjék fel annak az ellenséges csapat erejét, és ha az kevesebb, mint kétszerese a sajátjukénak, ~~hagyják, hogy meglássák, és üldözőbe vegyék őket, hogy menekülve eléjük esalogassákcsalják ide őket üldözőiket.~~ Két nappal korábban félnapnyira ettől a helytől megleptek és legyőztek egy másik ellenséges csapatot, várható volt egy újabb felbukkanása a környéken. A felderítők egy perce keltek át a gázlón és jelezték, hogy ~~követi őket egy ellenséges csapat, amelyegy~~ nagyjából az övékéhezvel hasonló erőt képviselerejü csapat követi őket.

Ezen a részen a folyó keskeny medre helyenkéntde meglepően mély volt, ezért az átkelés csak a gázlón volt gyorskelhettek át gyorsan. ~~A folyó jobb oldalán a gázlóhozIde vezető ösvény a fák között vezetett az ösvény,~~ ezért az arról közeledők a partig takarásban haladhattak. Vikan a nyugati oldalon, ~~a folyó bal oldalán~~ búj meg csapatával, ahol a ritkás erdőt két cserjével benőtt kis dombocskára szakította meg. A gázlótól érkezőknek elhagyóknak azok között kellett elhaladni, így a hely tökéletes volt egy rajtaütéshez. Az egyik felderítő, Kowac Sedar odalopakodott Vikanhoz, és halkán jelentett neki.

– Nagyjából huszonöt fős csapat, íjászok és közelharcosok vegyesen. Tollas a vezetőjük.

Vikan, ha lehet, még feszültebbé vált, bár a hír nem érte váratlanul. ~~Az ellenséges csapat létszáma pár fővel nagyobb lehetett sajátjánál, de vezérük személye jobban aggasztotta létszámfölnyüknél.~~ Tollas –, ahogy egymás-közt nevezték –, az ellenséges felderítő csapatok legjobb vezetője volt. Mesterien értett a csapdaállításhoz, azok

Commented [RK1]: Túlbonyolított volt a mondat. Precíz, ez tény, viszont ha megállok olvasás közben tanakodni, hogy „akkor ki mit csinál és hány darab katona esetén csinálja?“, az kidob a szövegből

Commented [RK2]: Itt is érdemes inkább azt mondani, hogy „a folyótól nem messze” – teljesen hiteles az, hogy napokban mérik a távolságot, de egymás után az idő és a táv meghatározására használva a nap mint mértékegység furcsa, zavaros

Commented [RK3]: Végig igaz a szövegre, hogy informálja az olvasót, de nem mutat semmilyen érzést, azaz nem teremt meg a jelenet tétjét.

Commented [RK4]: Az a baj, hogy nem mutatott idáig feszültséget a szöveg. Süt a nap, habár a főhóst a harc foglalkoztatja, nem az időjárás, majd információs tömb, és nem jelenik meg érzélem. Se kimondva, se megmutatva.

Commented [RK5]: Ez itt nem kell. Már kiderült, hogy közel ugyanannyi a létszám (és a duplaannyit még bevállalta volna), fókuszáljunk a lényegre. Mit jelent a Tollas? Ezért húzom.

~~elkerüléséhez az ő próbálkozásukat rendre elkerülte. –és~~vagy könnyen kitört, ha bekerítették a belőlük való kitöréshez. Nevét a hajába font tollról kapta. Bár ~~ők személyesen~~ még sose találkoztak a csatamezőn, Vikan már sok mindent tudott ellenfeléről.

-Tollas volt a ~~a fitroni felderítők rémálma, a sarsatiaké legalábbis biztosan.~~ A ravasz tünde számos alkalommal diadalmaskodott felettük, győzelmei nyomán már-már kezdett elbillenni az egyensúly az ütközési zónában. ~~Akkor-Emiatt~~ vezényelték egy éve ide Vikant a Keleti dombságból, és Sarsat várának kapitánya az érkezésekor tudtára adta, hogy reméli, tényleg olyan jó csapatvezér, mint ~~azt hírneve sugallja amilyen a híre, és hogy mert~~ Tollas legyőzését várja tőle. De a Végzet nem akarta, hogy akkoriban találkozzanak, mert a tündét kevéssel Vikan érkezése előtt átvezényelték. ~~Erre az emberek abból jöttek rá, hogy~~Legalábbis az emberek erre következtettek, amikor egy ideje már nem találkoztak vele. Azonban Tollas egy év után,néhány héttel ezelőtt ismét felbukkant, és a jelek szerint semmit sem veszített vezéri képességeiből.

~~Miközben tovább figyelte a~~ A folyó túlsó partját, Vikan megpillantott egy lopakodó íjászt. ~~Hatodik~~ érzéke hirtelen nyugtalankodni kezdett. Valami nem volt rendjén az íjat készenlétben tartó tünde mozgásával. ~~Üldözőnek t~~Túl óvatos volt ~~ahhoz, hogy bárkit is üldözzön.~~ Vikan ismerte a helyetkörnyéket, de egy hirtelen ötlettől vezérelve végigpillantott a folyón, hogy még egyszer felmérje helyzetüket. Balra, folyásirányba hosszan el lehetett látni, de jobbra, a gázlótól nagyjából ötvenméternyire a folyó az ő helyéről nézve balraéppen el-kanyarodott. Ott a fák takarásában, ha lassabban is, de át lehetett kelni ~~rajta.~~ Vikan ugyan oda-állított egy őrt, hogy az figyelje a folyó kanyarulatát, de abban a pillanatban most már ~~semmiben sem volt biztos~~nem volt olyan magabiztos. Jó esélyt látott arra, hogy rajtaütés helyett csatát kell vívniuk, és fel akart rá készülni.

Commented [RK6]: Ez az a helyzet, amikor olvasok, és elsőre nem értem, miért akarja Tollas elkerülni a csapdát, amit ő maga állított. Ha megállok és átgondolom, kiderül, hogy Vikanéknak állít, de amit ők állítanak neki, azt elkerüli, de itt pont nem szerencsés a gondolat-összevonás

Commented [RK7]: Érdemes csak egy helységnevet behozni még itt. Vagy a várost, vagy az országot. Mert önmagában ez nem mond semmit az olvasónak egyelőre.

Commented [RK8]: Ez kiváló hely lehet arra, hogy behozzunk valamilyen tesérzetet, ezzel nemcsak mondva, de meg is mutatva a nyugtalanságot, rossz megérzést

– Lehet, hogy átkeltek a folyó kanyar utáni részén. Figyelmeztess a másik halmon lévőket, hogy ~~a jobb oldalukról~~ jobbról megtámadhatják őket: – súgta a mellette fekvő Sedarnak.

Commented [RK9]: A párbeszédet pont ugyanannyira kell behúzni, mint a többi szövegrészt, nem kell beljebb kezdődnie.

Ő bólintott, és sebesen lelopakodott a dombról. ~~Ismerte a helyet, rájött mi jár vezére fejében.~~ Kissé hátrább szaladt, hogy a túlpartról ne lehessen látni, ahogy átkúszik az úton, és a másik oldalon lévőkhöz sietett.

Commented [RK10]: Egyfelől itt most kilépsz az eddigi nézőpontból. Másfelől a vezére nagyon pontosan megmondta, mi jár a fejében, így nem kell kiemelni, hogy megértette.

– Pajzsokat! Vikan támadástól tart jobbról, figyeljete! – mondta, amint odaért.

– De hiszen állított egy őrt a kanyarhoz, annak jeleznie kell, ha átkelnek: – válaszolt

Ribotan Victor, Vikan helyettese, aki a csoport vezetője volt.

Commented [RK11]: Ez egy üresjárat. A szereplők csevegnek arról, amit a narrációban már olvashattunk. Ugyanakkor azt sugallja, hogy Vikant és/vagy a hírt hozó Sedart nem tisztelik. Ha ez szándékos, érdemes megtartani narrációban, hogy morgolódnak. A párbeszéd ebben a formában semmiképpen sem jó.

Azonban jóformán még be sem fejezte a mondatot, amikor a túlpartról nyilak zúdultak mindkét dombra. Nagy ívben lőtték őket, hogy eltalálhassák a rejtőzködőket. Szerencséjükre Sedar első szavára már készenléte helyezett pajzsait, így védekezni tudtak ellenük. Az egyik ember lábát eltalálta egy lövés, de súlyos seb senkin nem esett. A másik dombról ~~azzal egy időben~~ közben viszonozták a tüzet.

Commented [RK12]: Tehát tiltakoznak, de azért közben teljesítik is a parancsot. Végképp nincs a tiltakozásnak jelentősége a történetben.

– Pajzsok alá tömörülni, az íjások viszonozzák a tüzet! – adta ki az utasítást Ribotan,

s a katonák már automatikusan hajtották végre azt.

Commented [RK13]: Az a gond ezzel a résszel, hogy nem mutatod meg az izgalmat. Igen, hát nem úgy alakul a csata, ahogy várták, rájuk lőttek, pedig még őrszem is volt, de nem nagy ügy, nem esett bántódása senkinek – elkeni a szöveg a dolgokat, nincs ereje, nincs izgalom, hogy vajon hogyan alakul az egész.

– Vaktában lőnek, valószínűleg figyelemelterelés: – mondta Sedar.

Commented [RK14]: A két név változtatott használata a szövegben félrevezető. A regény elején sok új szereplőt kell az olvasónak megismernie. Nem érdemes már itt különböző neveken hívni őket (hagszak nincs rá kiemelt ok, de ez nem tűnik annak, mert ugyanabban a közegben mozog a karakter).

A nyílzáport követően a katonák fedezékből lövöldöztek egymásra a folyó két oldaláról. Sedar egy pajzsos mellett megbújva szinte csak jobbra figyelt, és észrevett néhány, a fák között lopakodó tündét.

Commented [RK15]: Hogyhogy? Idáig arról volt szó, hogy a tündék átkeltek a kanyaron túl

– Itt vannak! – szólt a többieknek, majd éleset füttyentett, hogy jelezzen Vikannak, de erre már nem volt szükség. Parancsnoka az első nyílzápor után elindult emberei többségével, számított rá, hogy a jobb oldalon alakul ki a csata.

Commented [RK16]: Itt érdemes tisztán megmondani, hogy a túlóldalon vagy ezen az oldalon. Vagy a jobb oldali dombon? Hiába a precíz leírások, elvesztem a sok apró infó között.

– Két pajzsos itt marad az íjásokkal, a többiek velem jönnek. L alakban haladunk, hárman mennek a folyó melletti rövid oldalon, hogy ~~védeni tudják~~ kivédjék a túlpartról lőtt

nyilat. Sedar és Poljan velünk jön. Victor, maradsz, amikor elkezdnek visszavonulni a gázlótól, egy alkalmas pillanatban átkelsz rajta. Hagytam két embert a másik dombon, használd őket belátásod szerint. Légy óvatos, mert létszámfőlényben vannak – adta ki az utasításokat Vikan, miközben összeállt a csapat.

Sedar és Poljan a pajzsosok mögé húzódott. Külön magyarázat nélkül is rájöttek értették, hogy mit vár tőlük Vikan. Íjokkal kellett segítséki íjászként segítettek a közelharcosokat, és zavarják zavarták a tündék visszavonulását.

Az alakzat elindult a part mentén a tündék felé. A túlparton kürt harsant, a tündék elkezdtek visszavonulni. A folyó felett nyilak cikáztak. Az emberek tartották az alakzatot, pajzsokkal védtek magukat a folyó túlpartjáról lött nyilaktól, miközben a dombtetőkről az íjások fedezték őket. Az egyik ember lábát eltalálta egy nyílvesző, nem tudta tartani a tempót, ezért egy fa mögé feküdt. Az L formájú alakzat hosszú oldaláról azonnal beállt egy másik a rövid oldalra.

-A visszavonuló tündék egyike időnként rájuk lőtt, ami azt jelentette, hogy Tollas is gondolt az íjász kíséretre. A folyó feletti tűzharc felerősödött, a tündék jobb célpontot szolgáltattak, ahogy a túlparton is elkezdtek mozogni a tündék mozgata, hogy biztosítsák a közelharcosaik védelmének biztosítására, és az emberek támadására, és ezzel jobb célpontot szolgáltattak. Az emberek gyorsítottak, a tündék feladták a lassú hátrálást, és gyorsabban, de rendezetlenebbül vonultak vissza. A két íjász nem téfkenkedett, lövéseik nyomán egy tünde nyílveszővel a vállában futott tovább, egy pedig felbukott. Az emberek, amikor elhaladtak mellette, leszúrták. A folyó kanyarulatánál már nem lőtték őket a túlpartról. Vikan visszanezgett, és látta, hogy a tűzharc is elcsendesedett, és Ribotan négy emberrel kel át a gázlón. Küzdöttek a vízzel, ami azt jelentette, hogy az ellenség soraiból valaki értett a vízmágiához, de haladtak. A másik partról egyik csapatot sem lőtték most nem érkezett lövés, mintha a tündék nem velük lettek volna elfoglalva.

Commented [RK17]: Ezt tényleg mondni kell így egy katonának? Nem tűnik igazán katonai parancsnak

Commented [RK18]: Hirtelen visszaugrottunk Vikan nézőpontjába. Az előbb még egy másik dombon voltunk Sedarral, fűtyentettünk Vikannak, és most mellette termett az olvasó. Ugrál a szöveg a nézőpontok között.

Commented [RK19]: Ő hogy került Vikannak egy dombra?

Commented [RK20]: Nekem egyébként furcsa, hogy a közelharcba belelő valaki, mert nehéz kiszámítani a harcolók mozgását. Lehet, hogy nem jól értem, és az „íjokkal segíteni” valamilyen íjjal fejbégás, akkor nem jül javítottam.

Commented [RK21]: Tényszerűnek tűnik a leírás, nem teremti meg a harc hangulatát, még nem derült ki igazából a tét sem, de azzal, hogy ennyire távoli, szinte madártávból mond információkat a narráció, nem vonódik be az olvasó.

Commented [RK22]: Ennek van jelentősége? Nem tudjuk meg, ki a sérült. Nem érezzük annak a feszültségét, hogy az alakzat felbomlik. Így viszont nincs igazi szerepe.

Commented [RK23]: Már a jelenet elején láttunk egy íjászt, Vikan akkor jött rá, hogy be akarják keríteni őket. Aztán meg nyilak záporoztak a dombon az emberekre. Nem újdonság az infó, hogy vannak íjásaik és használják őket.

Commented [RK24]: Sedar és Poljan? Mert eddig távoli, általános leírást láttunk, benne sok íjással. Érdemes tehát pontosan megnevezni őket, ha van jelentőségük. Azért kérdezek rá ennyit arra, kinek-minek van jelentősége, mert a szöveg nem segít kötődni, nem mutatja meg, hogy mi vagy ki a fontos, kit érdemes követni. (Vikant lehetne, de maga a szöveg újra és újra elengedi őt.)

Commented [RK25]: Ez a két mondat(rész) nem ugyanazt jelenti? Már nem lövik őket, azaz a tűzharc elcsendesedik.

Commented [RK26]: Szerencsés már előbb jelezni, hogy létezik mágia és a tündék érthetnek hozzá. Így azért a folyóval kapcsolatos tervezés (pl. hol lehet átkelni) is megváltozik.

Nem sokkal a kanyar után a folyó egy kis öblöt képezett, ~~de ahol~~ az alacsony vízállás miatt most csak sáros pocsolyák voltak. A tündék az öbl túloldalán megálltak és elkezdtek alakzatba rendeződni. Vikan közben továbbra is megosztotta figyelmét a tündékköztük és a túlpárt között, így nem érte meglepetésként, hogy amint az emberek kiléptek az öbl partjára, egy nyilvessző suhant át a folyó felett. Az elakadt Vikan Még éppen időben emelte fel démonfejével díszített pajzsában, amibe a nyilvessző belefúródott. – és ő a Megálljt vezényelt. A katonái azonnal engedelmeskedtek.

A csapat összetétele időnként valamennyit változott, de mindannyian tudták, hogy életük sokszor vezérük harctéri rátermettségétől és éleslátásától függ. Vakon engedelmeskedtek Vikannak, aki már többször bizonyította ezen képességeit. Sedar még eleresztett egy nyilvesszőt az öbl túloldalán lévő tündék felé, de az inkább csak ijesztetés volt, könnyedén lekivédtek pajzsukkal.

– Mindenki továbbra is készenlétben, visszavonulunk! – adta ki a parancsot Vikan.

Abban a pillanatban, ahogy hátrálva visszaléptek a fák közé, a túlparról nyílzápor zúdult rájuk, de nem tudott kárt tenni bennük. Visszamenet megnézték megpillantották az őrt, holtteste a folyóparton hevert, három nyilvessző állt ki belőle.

– Rosszul helyezkedett, belátta a folyót, de nyitott maradt a túlparranem rejtőzött el. – mondta Poljan.

Az összegzés rövid volt és kegyetlen, de helytálló. A felderítő a saját hibájából halt meg, és sodorta ezzel veszélybe sodorta a többieket is. A túlparról észrevették, Tollas rájött, hogy csapdát akarnak állítani neki, és megpróbálta meglepni őket. Kis híján sikerült.

– Ribotan is visszatér: – mondta Vikan a gázló felé nézve.

A halmok takarásában rövid összegzést tartottak. Vikan biztos volt benne, hogy az ellenség visszavonult, de azért őrt állított. Váltott pár szót a sérülteken tevékenykedő felcserrel, majd a többiekhez fordult. Magasabb volt, mint az átlag, az egyik legmagasabb a

Commented [RK27]: Ez is olyan információ, ami nem fér el egy feszült, akcióval teli jelenetben. Egy katona persze, hogy engedelmeskedik a vezérnek. Ezt nem érdemes kiemelni. Ellenállást, lázadást érdemes, de olyan dolgot, ami magától értetődő, kár egy harc jelenetben fejtegetni.

Commented [RK28]: Kibeszél, az olvasónak magyaráz. Nyilván nincs szükség egy ilyen megállapításra katonák között.

Commented [RK29]: Most elmagyarázod még egyszer azt, ami a jelenetben történt. Az olvasó itt volt veled, látta és érti.

Commented [RK30]: Kinek mondja? Egymásnak állapítanak meg tényeket?

csapatban, de testfelépítésével nem lógott ki a többiek közül. Rövid barna haja időnként önálló életet élt, változó keret adva arányos arcának. Barna szemeivel körbenézett az osztagán, és megszólalt.

– Jelentést!

– Egy emberünk meghalt, kettőnek a lábát, egynek a vállát érte-találatlőtték meg, a többi csak karcolás. A sebesültek ellátása folyamatban, mindenki rendbe jön a felcser szerint. Mi egyet lelőttünk még az állóharcban, hármat eltaláltunk, amikor utánatok indultak a folyó mentén, ketten estek el, de segítséggel fedezékbe húzódtak. Az egyiküket megtaláltuk a túlparton, halálán volt, a másik kettőt elvitték, az egyik erősen vérzett. Tervezetten vonultak vissza, a gázló közepén jártunk, amikor utoljára ránk lőttek. A túlparton már nem volt kivel megütközni, és kevesen voltunk ahhoz, hogy üldözzük őket. Az általatok eltaláltakkal három halottjuk van, és három súlyos sebesültjük: – mondta Victor.

Nagyon jó ötlet egy csatajelenettel kezdeni: mozgalmas, lehetőséget kapunk arra, hogy olvasóként azonnal az események közepén érezzük magunkat, ad információt a világ fejlettségéről, akár karakterek gondolkodásmódjáról, megjelenik külső és megjelenhet belső feszültség, továbbá lehet izgulni a szereplőkért.

Ugyanakkor ez csak akkor tud működni, ha íróként sikerül megteremteni az izgalmat, és világossá tenni, hogy kinek és miért „kell” szurkolnia az olvasónak.

Az olvasó alapijáraton azért veszi a kezébe a könyvet, mert kötődni és elköteleződni akar. Viszont ez azt jelenti, hogy íróként nagyon hamar meg kell adnunk neki azokat a kapaszkodokat, amik ebben segítik. Egy személyt, akihez kötődhet, egy világot, amit alaposabban meg akar ismerni, egy problémát, aminek meg kell oldódnia, egy titkot, amit ki kell deríteni. (Nem kötelező ezeket mind, de legalább egyet muszáj az első oldalakon felkínálni.)

Ha akció- vagy csatajelenettel kezdünk, akkor nagyon fontos, hogy hamar tiszta legyen a jelenetszintű tét. Például ha nem védjük meg ezt a területet, az ellenfél elfoglalja a települést, ártatlanok halnak meg. Vagy bezárul körülöttünk az ostromgyűrű. Vagy sosem tudjuk visszabolni a túsul ejtett szereplőt. De lehet a jelent tétje fontos személyesen a főhősnek is, például már így is megszólják, hogy egy év alatt nem győzte le az ellenfelet, és

Commented [RK31]: Nagyon gyakori javaslat, hogy az ember adjon viszonylag hamar személyleírást a szereplőjéről. Jó döntés, hogy nem került ennél előbb a szövegbe. Még itt is kilóg. Nem tudom, hogy egy csata összegzése során mi jelentősége van a magasságnak (ha harc közben előnyt/hátrányt biztosítana, érteném), de pláne a haj viselkedésének vagy színének.

ultimátumot kapott. Vagy megismert a városban valakit, akinek bizonyítani akar. Vagy személyes okokból bosszút akar állni a másik sereg vezéréen. Ezek csak lehetőségek, és még sok-sok lehetőség van, ami jól működhet.

Az egyetlen, ami nem működik elég jól, ha két csapat az első oldalakon összecsap, mert csak, és az olvasónak így kell értük izgulnia. Hiszen az olvasó még nem tudja, miféle ellenségeskedés áll fenn a tündék és az emberek között, mi ez a világ, miért fontos, hogy ki győz és miért köteleződjön el egyik vagy másik fél mellett. Neki ez még csak alakok rohángálása egy folyó mellett. Nagyon fontos, hogy az író tisztán és hamar célt adjon ezeknek az alakoknak. Olyan célt, ami konkrét (az, hogy győzni kell, túl általános) és amivel lehet azonosulni.

Nézzük meg, mi történik konkrétan ebben a jelenetben: Vikan kieszelt egy csapdát, várja, hogy rajtaüthessenek az ellenségen. Az ellenség nem sétál bele a csapdába, hanem hátba akarja támadni Vikanékat. Ő ezt időben észreveszi, rajtaütés helyett csatára készül. Mivel szólt az embereinek, az ellenfél támadását könnyen kivédik. A szereplők lövöldöznek egymásra. Mindenki visszavonul. Megszámlálják a sebesülteket.

Nem történik meg a csata. Nincs a nyitójelenetnek kimenetele. Nem látni, nem érezkelni olvasás közben, hogy feszültség lenne. Habár nem sikerül minden a tervek szerint, egyetlen pillanatnyi kétséget sem kapunk. Habár az ellenséges csapatot nem sikerül legyőzni, a szereplők (mindkét oldalon) nem küzdenek a végsőkig. A hirtelen visszavonulásnak látszólag nincs magyarázata, de nincs úgy bemutatva sem, mint gyanúra vagy aggodalomra okot adó dolog. Inkább csak, mintha ez lenne ennek a háborúnak a rendje.

Egy regényt mindig a történetet beindító eseményhez legközelebb érdemes kezdeni. Egy „tipikus” csata, aminek nincs kimenete és hatása a nagy egészre, nem elég jó választás. Ha az emberek elfognak egy tündét, és információkat tudnak meg tőle, máris érdemes lehet éppen ezzel a csatával kezdeni akkor is, ha maga a csata nem ér el nagy eredményt. Ugyanígy, ha elvesztenek egy jelentős karaktert, akit a tündék túszul ejtenek, és ami elindítja a regénybeli események láncolatát, megint jó ok lehet egy „átlagos” csatával kezdeni.

Természetesen most ez a jelenet akár folytatódhat úgy is, hogy megtalálnak egy tündét, akiből kiszednek információkat – nem tudom, hiszen ez az első 10 ezer leütés. Ha így lenne, akkor jó helyen történt a nyitás, viszont akkor is érdemes egy kicsit foglalkozni magával a szöveggel. Egy akciójelenet akkor lesz nagyon erős, ha érzékeletesen írja le az eseményeket.

Ez a szöveg távolról, kicsit összegzésszerűen mesél. Nem teremti meg az itt-és-most érzését, mert távolról és szenvtelenül meséli el a csapatok mozgását.

Segíthet ezen, ha a

– egy főhőst kiválasztunk, az ő nézőpontjából mesélünk mindent, megmutatva a személyes és a világszintű tétet, valamint az érzéseit;

– a mozgások közlésén túl megteremtjük a jelenet hangulatát (leírásokkal és testérzetekkel, több érzékszerv használatával);

– a mondatok és bekezdések hossza igazodik ahhoz, hogy éppen feszült a jelenet (azaz helyenként rövidebb, szétziláltabb egy-egy mondat, érzelmi töltet jelenik meg bennük);

– a felmerülő nehézségeket nem oldja azonnal fel a szöveg (most ez történik: hátbatámadják őket – de időben kitalálták; záporoznak a nyilak – de már felemelték előre a pajzsokat; valakit meglőnek – de nem súlyos; a gázló felől is érkeznek támadók – de már tudjuk és ragálunk is rá; kiesik egy ember az alakzataból – de azonnal a helyére állt valaki; rálőnek Vikanra – de már fel is emelte a pajzsát; stb.).

Kicsit sarkított példa, de ez a csatajelenet inkább olyan, mint egy történelemkönyv összegzése, míg egy regénybe inkább olyan szöveg kellene, mint egy sportkommentátor szavai. Azaz a feszültséget fel kell építeni és fenn kell tartani. A kételyeket (most mi lesz? vajon kivédi? odaér időben?) kicsit hosszabbra nyújtani, kijátszani azokat a pillanatokat, ahol izgulhat az olvasó, és azután hozni el a megnyugvást, fellélegzést.

Jelenlegi formájában úgy érzem, a szöveg nagyon precíz akar lenni. Pontosan megtervezi, ki merre állt, hogyan kanyarodott a folyó, balról jobbra mentek-e a karakterek. Ehhez egyfelől túl aprólékos, mindent felsoroló mondatokat kapunk (ahol elvész a lényeg), másfelől távoli, összegző narrációkat (ahol elvész az izgalom). Nagyon jó, hogy te pontosan átlátsz mindent. De az olvasónak a tájról a legfőbb infók kellene, a cselekvésekről meg az érzelmileg legerősebb, kis részletek. Most pont fordítva történik, a tájról sok-sok kis részletet kapunk, a cselekvésekről csak a nagy infókat, azokat is érzelemmentesen.

A párbeszédtek többsége direkt információközlés, sokszor az olvasónak. Érdemes arra odafigyelni, hogy ne ismételjük meg újra azt, amit a jelenet már elmondott. Vagy, ha ezután következik a „lényeg”, ami elindítja a történetet, akkor a csatajelenetet kell sokkal szűkebbre szabni, tényleg csak egy jelentés kell róla, és belekezdeni a történetbe.

Két technikai apróság: a párbeszéd és a többi szövegrész behúzásának mérete megegyezik. Ezt javítottam a teljes szövegben. Valamint hibás volt párbeszédéknél a narráció előtti írásjel használata, ezt is javítottam. Érdemes ezekre is odafigyelni.

Össességében a csatával, akcióval nyitás izgalmas ötlet, de nagyon fontos, hogy az olvasó tudjon kapcsolódni a jelenethez. Érdemes lenne végig Vikant követni, több írástechnikai eszközt használni az izgalom felépítéséhez és nagyon fontos tétet adni a jelenetnek.

Róbert Katalin